

Aman Deyim Maşallah Deyin

– F.Ç.Kabadayı · 16 Eylül 2024

Geçenlerde uzaktan bir çift misafirimiz vardı. İkinci baharını yaşayan iki insan... Çok özlemişiz. Ne çok şey birikmiş anlatacak, paylaşacak... Bugün yarın derken yıllar göz açıp kapanıncaya kadar geçmiş. Akşam sohbetimiz geç vakitlere kadar sürdü. Hüzünlü anılarda ağladık, komiklerde kahkaha attık. Oysa hepimiz yorgunduk.

Sohbetimizin konusunda onlar geldikten sonra beklediğimiz müjdeli bir haberi almamızın da yeri büyüktü. Sevincimize ortak oldular. Hepimizin ağzı kulaklarında bir gece geçirdik.

Ertesi gün gidecekleri ziyaret yerine bizim de eşlik etmemizi istediklerinde kabul ettik. Bazı insanlarla vakit geçirmek ruhunuza iyi gelir. Onlar bize iyi geliyordu.

Hazırlanıp çıktık. Arabaya binmeden önce misafirimiz eliyle arabasını gösterdi.

-Modeli düşük, eski bir araba ama beni hiç yolda koymadı.

-Olsun ayağınızı yerden kesiyor ya...

Yola koyulduk. Ağaçlar, kuşlar, yollar, çiçekler... Temiz hava...

Konu nerden açıldıysa nazara geldi. Bir sorun vardı: nazara inanan bir tek bendim. Diğerleri “yok öyle bir şey” diyerek bire dört beni yalnız bıraktılar.

İyi de...

Yıllar önce -isim vermeyeyim yakın bir arkadaşım- bir at arabası dörtnala yoldan geçerken “Vay, şuna bak, nasıl koşuyor,” demesiyle atın ön ayaklarının burkulup yerde sürüklenmesi, at arabasının takla atması, paramparça olması, atın dikkatinin dağılmasından olabilir mi?

Beş dakika sonra, asansörsüz apartmandan elektik süpürgesini indirmeye üşenen kadının kalın bir organ ile dördüncü kattan aşağıda bekleyen eşine sarkıtırken bunu gören aynı arkadaşım X’in “Çok akıllı kadınmış,” der demez organın kopması ve süpürgenin paramparça olması acaba süpürgenin ağırlığından mıydı?

Bir yazar arkadaşım bana “Sen hızlı kalemsin, ne ara yazıyorsun bunca şeyi?” dedikten sonra dört ay hiç yazı yazamamış olmam kalemimin bitmiş olmasından kaynaklanabilir mi? Kaleme küstüm kâğıda darıldım, araya bayram da girmedi. Bahane bulup barışamadım.

“Olur öyle zaman zaman, zihnin de dinlenmeye ihtiyacı vardır,” dediler.

Onların iddiası böyle. Hadisler var bu hususta oysa ama kim dinliyor ki?

Epeyce gittikten sonra dönülmesi gereken yolu geçince başka bir ara yola girdik. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yol... Geçse bile biz görmeyiz. Çamurluymuş. O araba nasıl çamura saplandı anlayamadık. Çok uğraştık, baktık insan gücüyle olamayacak, bir traktör çağırıp yardım istedik.

Traktör gücüyle araba kurtarılırken misafirin arabaya binerken söylediği geldi aklıma:

“Modeli düşük, eski ama beni, hiç yolda koymadı.”

Siz böyle demiştiniz arabaya binerken deyince de yine itirazlar. “İnsan kendi arabasına nazar degecek

değil ya, suyu görmeli ve girmemeliydim,” diyerek konuyu kapattılar. Tamam, doğruluk payı var ama bilemedim. Söz ağızdan çıkınca pek sekme olmuyor onu biliyorum.

Yol boyunca anlattığım her şeye “he he nazardır,” diyerek dalga geçen hepsine mantıklı nedenlere bağlayan dörtlü grup o gün ayağıma takılan her şeye, anlattığım her anıya “Nazardandır” diyerek güldüler. Elimi kana bulamadım.

Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (S.A.V.) “Nazar'dan Allah'a sığınınız. Çünkü göz değmesi gerçektir.” Hadis-i Şerif'inden de anlaşılacağı üzere İslâm dininde nazarın varlığı kabul edilmiştir fakat nazardan korunmak için nazar boncuğu ya da muska taşımak dinimizce yasaktır. Biz nazar duası okuyarak kem gözlerden korunmaya çalışan insanlarız sonuçta.

Sizi bilmem de ben “Maşallah” kelimesine çok önem verenlerdenim. Kamyon şoförü olsam öne arkaya bu kelimeyi yazdırırdım. Neme lazım... Tedbir kuldandır takdir Allah'tan.

Allah sizi ve sevdiklerinizi nazarlardan korusun.